

Cercuri de lacrimi

Daniel Vișan-Dimitriu

Era o seară de sfârșit de vară,
c-un cer atât de roșu spre apus,
de parcă cineva, acolo sus,
știa că sângele îți fierbe, iară,
căci ai tăcut când multe-aveai de spus.

A fost, apoi, o noapte înstelată
încât părea că nu mai are cer
Pământul, în derivă prin eter,
ca și privirea ta înfuriată,
cu strălucirea-i rece, de hanger.

Doar lacul liniștit, cu unde line,
ți-a înțeles tăcerea și a plâns
în cercuri mici de lacrimi ce s-au strâns
din două mici izvoare cristaline,
doi ochi ce, să dispară, le-au constrâns.

Ai înotat, o vreme, printre ele,
pe apa tresăltând în mici fiori,
și ai simțit cum, din văzduh, ușori,
coboară îngeri albi, trimiși de stele,
atât de buni, atât de iertători.

Și l-ai iertat din nou - a căta oară -
ți-a apărut alt cer, cu stele mii,
ce îți păreau ai timpului copii;
doar apa lacului era amară
în noaptea- ceea de sfârșit de vară.